

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 126 ad 150

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1765

VD18 15558428-001

Psalmus CXLII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53443](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53443)

lis, & induere per resurrectionem corpus impassibile, & spirituale; ut, qui laboraverat prædicando populis, deinceps requiescat laudando Patrem: omnes enim iusti, & qui mortui fuerant ab origine Mundi, & qui vivebant in carne, ut Apostoli, aliique fideles discipuli, expectabant maximo desiderio Christum resurgentem, & debitam retributione gloriæ exaltatum, quia ex plenitudine gloriæ ejus omnes accepturi erant, fideles vivi Spiritum S., mortui è Limbo transitum ad Regna Cælorum.

PSALMUS CXLII.

Titulus: *Psalmus David, quando eum filius suus persequabatur.*

Hebræus solum legit, Psalmus David; cetera verba, explicandi argumenti gratia, à Septuaginta addita esse, affirmat S. Hilarius.

Argumentum: David, persecutionem Absalonis, pœnam peccati sui esse agnoscens, peccata sua deplorat, & misericordiam à Deo postulat. Hinc enim Ecclesia Catholica hunc Psalmum inter septem pœnitentiales numerat, quia præscribit David exemplo

exemplo suo formam precandi veris pœnitentibus; atque hunc sensum persequitur S. Chrysostomus.

ψ. 1. Domine exaudi orationem meam, auribus percipe obsecrationem meam, in veritate tua: exaudi me in tua justitia.

David corde contrito, & interno gemitu petens culpæ remissionem, ait: *Domine exaudi orationem meam* (non addit, quid petat, quia credebat Deum videre desiderium cordis) quam tu bene intelligis, quæ sit. Tum idem bis repetit. Per *veritatem* intellige fidelitatem, quâ Deus servat promissa de veniâ pœnitentibus dandâ. Per *justitiam* intellige fidelitatem, quæ est pars justitiæ, quam jam antè vocavit *veritatem*.

ψ. 2. Et non intres in judicium cum servo tuo, quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens.

Petit remissionem peccati ex promissione, & fidelitate Dei, nunc addit aliud argumentum ex conditione, & fragilitate generis humani. Noli mecum judicio contendere, neque ego resistere audebo, aut justum me dicere; sed peccatum meum confitebor: deinde nec

ego solus, sed omnis vivens cadet causa, si tecum iudicio contendere voluerit: nam & iustus cadit septies de die.

ψ. 3. Quia persecutus est inimicus animam meam, humiliavit in terra vitam meam.

Tertia ratio, quam adducit ad impetrandam veniam peccatorum, sumitur ex gravitate tentationis: nec enim sponte suâ, & nullo tentante peccavit, ut Angeli reprobi, sed gravissimâ Dæmonis tentatione tum ad adulterium, tum ad homicidium. *Quia persecutus est &c. humiliavit &c.* h. e. me vilem, & contemptibilem reddidit in conspectu tuo, & S. S. Angelorum; & terræ amatorem fecit, qui antea in cælestibus conversabar.

ψ. 4. Collocavit me in obscuris, sicut mortuos sæculi: & anxiatum est super me spiritus meus, in me turbatum est cor meum.

Pergit in explicatione calamitatum, quas Diabolica persecutio per peccatum adfert. Postquam enim animam humiliavit ad terram, seu terrenis cupiditatibus implicavit, *in obscuris* eam collocat, h. e. excæcat oculos mentis, ut falsa bona pro veris amplectatur; ut præcipitia
non

non advertat; ut viam vitæ non videat: imò in iis tenebris collocat, in quibus versantur à sæculo, seu jam dudum mortui, in quibus ne vestigium oculorum remanet. Quâ phrasi amplificat tenebras spirituales, in quibus versantur amatores Mundi: & quæ major obscuritas mentis, quàm propter momentaneam voluptatem contemnere felicitatem æternam? Sequitur, *Et anxius* &c.: indicat, se ex divino lumine cœpisse videre tenebras suas, & abjectionem animæ ad res terrenas diligendas; & inde consecutam esse anxietatem spiritûs ex terrore Divini judicii, & ex misero statu, in quem cecidit propter peccatum: *in me turbatum* &c. idem aliter repetit. Atque hoc est initium pœnitentiæ.

Ps. 5. Memor fui dierum antiquorum, meditatus sum in omnibus operibus tuis, & in factis manuum tuarum meditabar.

Docet, unde ex tantâ anxietate respirare cœperit, & nobis exemplo suo viam ostendit ad respirationem post lapsum. Recogitare cœpi misericordiam tuam, quam ab initio Mundi Patribus nostris exhibuisti, portans infirmitates

eorum, sanans languores, & parcens peccatis. Nec solum obiter memor fui, sed diligenter consideravi omnia opera tua, sive gratiae, sive naturae, & in omnibus misericordiam eminere vidi. *Et in factis &c. idem repetit.*

Ps. 6. Expandi manus meas ad te: anima mea sicut terra sine aqua tibi.

Spe concepta ex consideratione misericordiae Dei, ad eum aspicere, & suspirare incipit. *Expandi manus meas* in oratione *ad te*: quia anima mea ita fitit gratiam tuam, ut terra arida pluviam. Sicut terra sine aqua nec consistentiam habet, nec vestitur herbis, nec ornatur floribus, nec producit fructus; sed est inanis, & vacua: sic anima sine Dei gratia nec resistit tentationi, sed sicut pulvis jactatur a facie venti: nec vestem habet gratiae, nec ornatum sapientiae, nec fructus bonorum operum: quod totum intelligit poenitens experimento suo, & ideo magis fitit, quia melius cognoscit.

Ps. 7. Velociter exaudi me Domine, defecit spiritus meus.

Agnita

Agnita turpitude peccati, & desiderium gratiæ urget animam pœnitentis, ut non possit ferre moras reconciliationis. Non possum diutius ferre turpitudinem meam; sana velociter languorem meum, quia in extremis ago, vix duco spiritum. Posuit præteritum, *defecit*, pro præsentis amplificandi gratiâ. Verè pœnitens non differt confessionem, & remedia peccati.

Ps. 8. *Non avertas faciem tuam à me, & similis ero descendentibus in lacum.*

Idem petit aliis verbis. Ne recuses reconciliari mihi; ne fiam similis per-euntibus, qui descendunt in lacum profundissimum gehennæ: quibus enim Deus non ignoscit, nec donat vitam gratiæ, ii pereunt in æternum. Illud & hîc, ut sæpè aliàs, ponitur pro *quia*, & sensus est: *Non avertas &c.*; quia, si averteris, *similis ero &c.*

Ps. 9. *Auditam fac mihi manè misericordiam tuam, quia in te speravi.*

Rursus ad idem redit, sed aliâ ratione. Satis diu, te irascente, fui in nocte peccati; incipiat, te miserante, dies gratiæ, & audiam in corde meo

vocem tuam, dicentem mihi: *Salus tua ego sum: Quia in te speravi*, h. e. gratia ſpei, quam jam accepi, mereatur gratiam remiſſionis. Licet enim peccator ex ſe nihil mereatur apud Deum, tamen ipſa gratia meretur augeri, ut aucta mereatur & perfici, ait *S. Aug. Ep. 106.*

ſ. 10. *Notam fec mihi viam, in qua ambulem, quia ad te levavi animam meam.*

Accepta justificatione, timens, ne iterum cadat, petit ſollicitè gratiam cognoſcendi viam juſtitiae, & per eam ambulandi; quod eſt ſignum veri poenitentis. Illumina mentem meam, ut cognoſcam viam juſtitiae, in qua ambulare debeo, ut ad te perveniam: nam ad te direxi curſum meum, & renuntians ſaecularibus deſideriis, te unum deſidero.

ſ. 11. *Eripe me, de inimicis meis Domine, ad te confugi, doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu.*

Idem petit, rogans liberari à temptationibus Diaboli, qui ſæpe conatur obſcurare mentem, ne videat viam juſtitiae: nam concupiſcentiae à Diabolo excitatae faciunt, ut res aliter appareant, quam ſunt

sint, & indè contingat error iudicii. *Eripe me à tentationibus inimici; quia ad te confugi, & illi renuntiavi.* Adjuva lumine tuo, ut, repulsis tentationibus, veram viam inveniam, & sic intelligam, quæ sit voluntas tua bona, beneplacens, & perfecta. Debeo, & cupio tibi uni servire, quia tu es Deus meus, principium, & finis omnium bonorum operum meorum, à quo naturam, & cetera bona animæ, & corporis accepi, à quo beatitudinem, & gloriam sempiternam exspecto.

ψ. 12. *Spiritus tuus bonus deducet me in terram rectam: propter nomen tuum vivificabis me in æquitate tua.*

Petiit sapientiam, quæ ad intelligentiam pertinet; jam petit charitatem, quæ pertinet ad voluntatem: tunc enim verè ambulamus per viam justitiæ, si scimus, & volumus bene agere. *Spiritus*, non meus, sed tuus, qui essentialiter bonus est, per quem diffunditur *charitas in cordibus nostris*, qui facit, ut velimus, & operemur; ille deducet me in viam planam, & directam, quæ est lex tua. Tum ostendit, justificationem, quæ est

G 5

quæ.

quædam vivificatio spiritualis, non ex meritis propriis, sed ex dono gratiæ Dei nobis contingere. Propter gloriam tuam ex gratiâ tuâ vivificabis me in iustitiâ tuâ, seu fidelitate, quâ servas promissa.

Ps. 13. Educes de tribulatione animam meam: & in misericordia tua disperdes inimicos meos.

Ps. 14. Et perdes omnes, qui tribulant animam meam, quoniam ego servus tuus sum.

Concludit, prædicens salutem, & liberationem suam, & perditionem omnium inimicorum suorum: quod sine dubio implebitur in ultimo iudicio. Et quod de se David Propheta dicit, dici etiam potest de omnibus veris Dei servis, qui vel innocentiam custodierunt, vel per veram pœnitentiam ad viam iustitiæ redierunt.

PSALMUS CXLIII.

Titulus: *Psalmus David adversus Goliath.*

Argumentum: *Canitur victoria Davidis adversus Goliath, ut titulus docet: Spiri-*